

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/54/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118206147
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3118206147.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: P., proti žalovanej: E., o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 24. júna 2021, č.k. 15Csp/107/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaná **m á** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol, že žalobu žalobcu zamietla a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súde domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 4.948,66 eur s úrokom z omeškania 5% ročne z uvedenej sumy od 02.04.2018 do zaplatenia. Dôvodil, že so žalovanou ako veriteľom uzatvoril dňa 07.01.2014 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Na základe predmetnej zmluvy žalovaná poskytla žalobcovi úver vo výške 15.000,- eur, ktorý sa žalobca zaviazal splatiť v 120 mesačných splátkach po 217,86 eur, z toho suma na poistené predstavuje výšku 12,15 eur, pri úrokovej sadzbe 10,9% ročne, RPMN 11,45%, priemerná hodnota RPMN 13,88%. Celková čiastka splatná spotrebiteľom je 24.686,18 eur, z toho istinu predstavuje suma 15.000,- eur a výška celkových nákladov dlžníka 9.686,18 eur. Dátum prvej anuitnej splátky bol dohodnutý ku dňu 06.02.2014 a poslednej splátky ku dňu 06.01.2024. V zmluve v bode 1.1 je zakotvená voliteľná služba, ktorej uplatnenie predstavuje benefity v podobe napr. zľavy z úrokovej sadzby. Ďalej sa uvádza, v bode 7 uvedenej úverovej zmluvy, poplatok za predčasné splatenie úveru. Zo znenia zmluvy vyplynulo, že dlžník požadoval základný balík poistenia v prípade práceneschopnosti, invalidity a smrti, podľa bodu 8 Typ zabezpečenia. Žalobca svoj záväzok riadne a včas plnil, v 35 splátkach uhradil spolu 7.625,10 eur. Žalobca požiadal o predčasné splatenie úveru, mimoriadnou splátkou spolu s poplatkom žalobca uhradil 12.323,56 eur, spolu zaplatil 19.948,66 eur a poskytnutú istinu nad rámec úveru preplatil o 4.948,66 eur. Žalobca tvrdil, že zostatková suma k predčasnému splateniu bola zle vypočítaná, pretože ak úroková sadzba bola 10,9 % ročne, tak by mal zaplatiť len 4.632 eur, avšak on zaplatil na splátkach 7.625,10 eur, čo zodpovedá úroku 18,5% ročne. Žalobca dôvodil, že ako spotrebiteľ uzatvoril zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžičku“, ktorá však trpí vadami, neobsahuje všetky náležitosti zmluvy predpísané ust. § 9 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, napr. vnútorné členenie splátky, nesprávne vypočítaná RPMN a iné, a z týchto dôvodov je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Domáhal sa vydania bezdôvodného obohatenia tým, že poistenie nebolo individuálne dohodnuté a bolo podmienkou poskytnutia úveru. Zmluvné podmienky týkajúce sa hlavného plnenia a primeranosti ceny neboli jasné, určité a zrozumiteľné. Zmluva obsahovala podľa

neho neprijateľné zmluvné podmienky. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť. Poukázala na komunikáciu so žalobcom prostredníctvom mailovej schránky, z ktorej jasno vyplynulo, že ide o dlhoročného klienta so zriadenými účtami. Zo znenia vyplynulo, že mal záujem o poskytnutie úveru v požadovanej výške 15.000- eur spolu s požiadavkou nižšej úrokovej sadzby (žalobcovi sa pravidelne zasielal príjem na účet vedený v banke) a poistenie úveru. Žalobca zjavne nesúhlasil s úrokovou sadzbou vo výške 12,9%, po schválení výnimky s prihliadnutím na dlhoročnú minulosť s klientom, súhlasil s maximálnou úrokovou sadzbou vo výške 10,9%. Podľa všeobecných obchodných podmienok s prihliadnutím na obsah úverovej zmluvy bližšie zakotvujú články o poistení ako voliteľnej služby. Poistenie spotrebného úveru nebolo povinné. Požiadavkou klienta vyplývajúca z formulára je zabezpečiť splácanie úveru základným balíkom poistenia. Žalovaná dostatočne skúmala bonitu žalobcu, vychádzajúc zo žiadosti, kde boli okrem osobných údajov žalobcu, uvedené údaje o rodinnom stave, údaje o bývaní, o zamestnaní a finančnej situácii. Žalobca na podporu svojich tvrdení uvedených v žalobe o tom, že zmluva neobsahovala výšku počet a termíny splatnosti istiny, úrokov a poplatkov, a že zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, predložil list Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 07.09.2017. Výškou úrokovej sadzby sa zaoberala aj NBS, vo svojom stanovisku konštatovala, správnosť výšky úrokovej sadzby 10,9% ročne. V závere treba uviesť odborné vyjadrenie č.XX/XXXX spracované znalkyňou z oboru ekonomiky a manažmentu. Podľa jej znaleckého skúmania, záväzok žalobcu, spočívajúc na vyčíslení výšky pohľadávky pri predčasnom splatení úveru z dôvodu mimoriadnej hotovosti na podklade výzvy smerovanej žalovanej, bola vypočítaná v správnej výške a k pochybeniu nedošlo. Znalkyňa na podporu svojich tvrdení dodatočne podala písomné vyjadrenie, pripojila tabuľku, podľa ktorej po zaplatení 35 mesačných splátok, výška istiny, ktorú bolo nutné ešte doplatiť, predstavovala sumu 12.152,81 eur. Nespochybnila, že suma 12.202,09 eur predstavuje správne vyčíslený zostatok dlhu k predčasného splateniu za použitia úrokovej sadzby dohodnutej v úverovej zmluve. Nemožno súhlasiť s uvádzanou úrokovou sadzbou žalobcu vo výške 18,9% ročne a s výpočtom, ktorý nepodporil žiadnymi bližšími skutočnosťami.

3. Súd prvej inštancie po preskúmaní spisového materiálu aplikoval ust. §§ 1, 2, 7, 9, 11 ods.1 a 2, § 16 ods. 1, 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, §52 ods.1, § 53 ods.1, 6, § 107 ods.1,2, § 788, § 451 ods.1 a 2 Občianskeho zákonníka, vo svetle ktorých posúdiac skutkový stav dospel k záveru o potrebe zamietnutia žaloby. Ustálil, že medzi žalovanou (ako veriteľom) a žalobcom (ako dlžníkom) vznikla zmluva o spotrebiteľskom úvere ako dvojstranný záväzkovo právny vzťah, podľa ktorej veriteľovi vznikla povinnosť poskytnúť dlžníkovi úver v sume 15.000,- eur, s povinnosťou vrátiť ho podľa dohodnutých podmienok v úverovej spotrebiteľskej zmluve. Zmluva o úvere má spotrebiteľský charakter vzhľadom k tomu, že v právnom vzťahu založenom uvedenou zmluvou vystupoval žalobca ako spotrebiteľ, ktorý čerpaním úveru uspokojoval svoje osobné potreby a žalovaná vystupovala ako podnikateľ poskytujúci uvedenú službu. Podľa názoru súdu prvej inštancie nie je sporné, že dňa 12.12.2016 požiadal žalobca o predčasné splatenie úveru a 20.12.2016 mu žalovaná zaslala oznámenie o výške pohľadávky k predčasnemu splateniu v sume 12.202,09 eur. Primárne námietku premičania vznesenú žalovanou vyhodnotil ako neúčinnú. Z predložených dôkazov a ich následným preskúmaním a vyhodnotením dospel k záveru, že ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky a to poukazom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR. Mal za preukázané, že poistenie schopnosti splácať úver nebolo v okolnostiach danej veci povinnou službou. Nesúhlasil s tvrdením, že poistenie bolo žalobcovi nanútené, nakoľko zo skutočností preukázaných vyplynulo, že žalobca sám požiadaval o poistenie v rámci požiadavky a následnej ponuky nižšej úrokovej sadzby, ktorú si vyjednal, o čom svedčí aj dokumentácia o predzmluvných rokovaniach, z ktorej bezpochyby vyplýva, že nesúhlasil s pôvodnou úrokovou sadzbou. Následne si sám z vlastnej vôle zvolil dobrovoľne doplnkové služby. Za týchto okolností nebolo možné spochybniť dobrovoľnosť poistného vzťahu s následkom, že náklad naň sa nemusel premietnuť do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ani do RPMN. Správnosť výpočtu v sadzbe 11,45% RPMN nespochybnila ani NBS, ktorá nevyvrátila tvrdenie súdu a podľa jej názoru nebolo potrebné do RPMN zahrnúť poistenie. Dohodnutú výšku úrokovej sadzby (10,9%) posúdil súd ako nespornú, podloženú kontrolným výpočtom NBS a odborným vyjadrením znalkyne vychádzajúc z parametrov úveru dojednaných v zmluve, výškou mesačnej splátky aj s číselným zostatkom na predčasné splatenie úveru. Súd prvej inštancie mal tiež za to, že žalovaná sa dostatočne s odbornou starostlivosťou zaoberala bonitou žalobcu. Disponovala informáciami o osobnom stave, rodinnom stave (údaje o manželskom stave, vyživovacia povinnosť), o príjmoch žalobcu (zamestnanie,

mesačné príjmy, daňové priznanie), zo žiadosti vyplývajú výdavky a iné záväzky žalobcu. Žalovaná svoju povinnosť skúmať schopnosť žalobcu splácať úver hrubo nezanedbala, preto ani z tohto dôvodu nemožno konštatovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. V súdnom konaní nebolo preukázané žiadne z tvrdení žalobcu, a preto žalovanej nebola uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 4.948,66 eur s úrokom z omeškania 5% ročne z tejto sumy od 02.04.2018 do zaplatenia z titulu bezdôvodného obohatenia (plnenia poskytnutého žalobcom nad rámec istiny). Súd teda žalobe v plnom rozsahu nevyhovel a žalobu ako nedôvodnú zamietol. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd priznal žalovanej náhradu trov konania voči žalobcovi, ako plne úspešnej v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, existencia inej vady, nevykonanie navrhovaných dôkazov, nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, existencia ďalších prostriedkov procesnej obrany a útoku, ktoré doposiaľ neboli použité) navrhoval odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. S vydaným rozhodnutím nesúhlasí, považuje ho za vecne nesprávne. Tvrdí porušenie svojich práv na spravodlivý súdny proces, nekonkretizuje prostredníctvom akého procesného postupu malo dôjsť k jeho naplneniu. Súd prvej inštancie podľa žalobcu vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu vecí, pri rozhodovaní sa nedostatočne vysporiadal s ochranou jeho práva, konanie žalovanej považuje za klamlivé a nekalé, na úkor ochrany slabšej strany v spore. Posúdenie jeho námietky o bezúročnosti úveru, absencii obligatórnych náležitostí stanovených v zákone či bonite žalobcu, nepovažuje za správne. Súd prvej inštancie mu neposkytol ako spotrebiteľovi náležitú ochranu ex lege, ktorá mu podľa práva prináleží. Pri rozhodovaní postupoval v rozpore s platnou právnou úpravou, nepridržiaval sa zákonných ustanovení. Fázu dokazovania hodnotil ako nedostatočnú. Poukaz na názor Najvyššieho súdu SR o rozklade splátok je nedostačujúci. Zmluvy boli formulárové, predpripravené, obsah nemohol za žiadnych okolností ovplyvniť. Žalobca má za to, že pod zámienkou uzavretia poistenia vynútila žalovaná od žalobcu uzavretie údajne dobrovoľnej služby. Žalobca následne pristúpil k poisteniu. Považoval všetky formuláre žalovanej za nejasné a zmätočné pre bežného spotrebiteľa. Ak by tvrdenie žalovanej o dobrovoľnej službe poistenia a správnosti výpočtu RPMN bolo správne, mala by žalovaná oddeliť splátky úveru od splátky poistného. RPMN bolo v zmluve uvedené v nesprávnej výške. Na základe uvedeného zmluva obsahuje vady, ktoré musí odvolací súd odstrániť v odvolacom konaní.

5. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a považuje ho za vecne správne. Dôvody odvolania považuje za nedôvodné. Rozhodnutie je dostatočne odôvodnené, založené na správnej interpretácii ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere. Je toho názoru, že nebolo potrebné, aby zmluva obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Žalobca si musel byť vedomý, že otázka obligatórnej náležitosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. i) je vyriešená rozhodovacou praxou odvolacích aj vyšších súdov. Žalobca nebol povinný pristúpiť k poisteniu, bolo to jeho právo. Z dôvodu dobrovoľného charakteru poistného, uvedená položka nevstupovali do výpočtu RPMN ani nákladov úveru. Nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu v odvolaní, že súd sa nedostatočne zaoberal spotrebiteľskou problematikou.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

8. V posudzovanej veci súd prvej inštancie nevyhovел žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia po zistení, že v úverovej zmluve v ktorej má pôvod uplatnený nárok, neabsentujú (resp. nie sú uvedené nesprávne) obligatórne náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy a to pod písm. j) údaj o RPMN a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tiež k/ výška, termín a počet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, za súčasného zistenia o dostatku skúmania bonity žalobcu žalovanou pred vstupom do úverového vzťahu, v dôsledku čoho (pri zistení absencie i ďalších obligatórnych náležitostí zmluvy predpísaných zákonom), mal za to, že nie sú prítomné také vady zmluvy, ktoré by z hľadiska žalobcom produkovaných námietok, tiež vo svetle ex offo prieskumu opodstatnene indikovali k záveru, že je úver bez úrokov a bez poplatkov, keď z okolností veci zistil, že žalovaná dôvodne do celkovej čiastky a RPMN nezahrnula tiež poistné, pretože bolo službou fakultatívnou, ktorú si žalobca dobrovoľne zvolil.

9. Žalobca odvolaním namieta nesprávnosť skutkových a právnych záverov na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), tvrdí porušenie práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia (§ 365 ods. 1 písm. d/, príp. / CSP) a v konečnom dôsledku tiež v ust. 365 ods. 1, písm. e/ a g/ CSP (nevykonanie navrhovaných dôkazov, existencia ďalších prostriedkov procesnej obrany, či útoku, ktoré doposiaľ neboli použité).

10. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a ich existenciu tiež odvolateľ ani netvrdil.

11. Vychádzajúc z obsahu odvolania žalobca ťažiskovo namietal nesprávne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, na ktorých súd tento založil svoje zamietajúce rozhodnutie, čím uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h) CSP).

12. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

13. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

14. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie z dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver predovšetkým o spotrebiteľskom charaktere zmluvného vzťahu, v ktorom má pôvod uplatnený nárok na ktorý dopadajú normy spotrebiteľského práva a obligatórne (tiež vo vzťahu k námietkam žalobcu) skúmajúc povinné náležitosti zmluvy o úvere vo svetle ust. § 9 ods. 2 ZoSpÚ, dospel k správne záveru o nedôvodnosti žaloby v plnom rozsahu. Za správny odvolací súd považuje tiež jeho záver o absencii takých väd zmluvy, ktoré by indikovali k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (§ 11 ods. 1 písm. a/, b/ zák. č. 129/2010 z.z. o spotrebiteľských

úveroch účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. 07.01.2014, ďalej len „ZoSpÚ“) pre správne uvedenie obligatórnej náležitosti zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSpÚ - správna výška RPMN a údaju o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť) pre dôvodné nezahrnutie poisťného, ako fakultatívnej doplnkovej služby do týchto povinných údajov obsiahnutých v zmluve, tiež dostatku náležitosti uvedenej pod písm. k/ výška, termín a počet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, za súčasného správneho záveru o dostatku skúmania bonity žalobcu žalovanou pred vstupom do úverového vzťahu, v dôsledku čoho pokiaľ aj žalobca na úver zaplatil viac ako istinu, pri zistení, že žalovanou vyčíslený nedoplatok ku dňu predčasného splatenia úveru a ktorý žalobca aj uhradil bol správny, súladný s podmienkami zmluvy a dohodnutou úrokovou sadzbou, nevzniklo na strane žalovanej na ťarchu žalobcu bezdôvodné obohatenie s povinnosťou jeho vydania (§ 451 v spojení s § 456 Občianskeho zákonníka), čo nemohlo indikovať k inému, ako zamietajúcejmu rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Rovnako správne je jeho rozhodnutie v časti trov konania, keď žalovanej ako plne úspešnej súd prvej inštancie priznal nárok voči žalobcovi na ich náhradu v rozsahu 100% (§ 255 ods. 1 CSP). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež obsahlo, podrobne a precízne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v plnom rozsahu a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP) a v podrobnostiach na tieto poukazuje, aby nadbytočne neopakoval všetky skutkové a právne závery v rozhodnutí obsiahnuté a stranám z neho známe.

15. Predovšetkým vo vzťahu k odvolaniu žalobcu odvolací súd uvádza, že toto je síce rozsahom obsiahle, avšak ťažiskovo všeobecné a v konkrétnostiach argumentačne nespôsobilé k odlišným záverom, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, navyš so všetkými ťažiskovými námietkami žalobcu sa dostatočne a správne vysporiadal už súd prvej inštancie. Nad rámec toho vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, dodáva odvolací súd nasledovné:

16. Z vykonaného dokazovania vyplynulo a medzi stranami nebolo sporné, že medzi stranami sporu došlo dňa 07.01.2014 k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej predchádzala žiadosť o flexipôžičku zo dňa 31.12.2013. Žalobca(dlžník) bol v postavení spotrebiteľa a žalovaná v právnom postavení veriteľa, ktorý pri uzavieraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Z predloženej zmluvy vyplývajú nasledovné parametre úveru: poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 15.000,- eur, mesačná splátka vo výške 217,86 eur vrátane poisťovania vo výške 12,15 eur, počet splátok 120, prvá splátka splatná dňa 06.02.2014 a posledná dňa 06.01.2024. Ďalšie podmienky: RPMN 11,45%, celkové náklady dlžníka 9.686,18 eur, úroková sadzba 10,9% ročne, celková čiastka splatná spotrebiteľom 24.686,18 eur, z toho 15.000,- eur istina a 9.686,18 eur celkové náklady dlžníka, priemerná hodnota bola RPMN 13,88%. V čl. 7 zmluvy sa uvádza, že poplatok za predčasné splatenie úveru je 1% z predčasne splatenej čiastky, resp. 0,5% v prípade, ak je predčasné splatenie realizované v období posledného roka pred termínom konečnej splatnosti úveru. Podľa bodu 8 Typ zabezpečenia je zaškrtnuté políčko zrážky zo mzdy v prípade príjmu zo závislej činnosti a tiež pristúpenie dlžníka k poisťovaniu schopnosti splácať flexipôžičku s tým, že sa uvádza, že dlžník požaduje základný balík poisťovania pre prípad pracovnej neschopnosti, invalidity a smrti. Dňa 12.12.2016 požiadala žalobca o predčasné splatenie úveru a 20.12.2016 mu žalovaná zaslala oznámenie o výške pohľadávky k predčasnému splateniu v sume 12.202,09 eur, ktorú aj uhradil. Z dokazovania tiež vyplynulo, že žalobca sám požiadala o poisťovanie v rámci požiadavky a následnej ponuky nižšej úrokovej sadzby, ktorú si vyjednal, o čom svedčí aj dokumentácia o predzmluvných rokovaniach, z ktorej bezpochyby vyplýva, že nesúhlasil s pôvodnou úrokovou sadzbou. Následne si sám z vlastnej vôle zvolil dobrovoľne doplnkové služby. Správnosť výpočtu v sadzbe 11,45% RPMN (bez zahrnutia poisťného) nespochybnila ani NBS. Dohodnutá výška úrokovej sadzby (10,9%) je podložená kontrolným výpočtom NBS a odborným vyjadrením znalkyne vychádzajúc z parametrov úveru dojednaných v zmluve, výškou mesačnej splátky aj s číselným zostatkom na predčasné splatenie úveru. Žalovaná v predkontraktačnej fáze disponovala informáciami o osobnom stave, rodinnom stave (údaje o manželskom stave, vyživovacia povinnosť), o príjmoch žalobcu (zamestnanie, mesačné príjmy, daňové priznanie), v žiadosti požadovala uviesť výdavky a iné záväzky žalobcu, k naplneniu čoho aj reálne došlo.

17. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

18. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať o.i. aj tieto náležitosti:
pod písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov
pod písm. k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

19. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak
a/ zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
b/ je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

20. Nemožno pochybovať o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu v zmysle ustanovení § 52 a nasl. OZ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> založeného medzi stranami sporu zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Vzhľadom na tento spotrebiteľský charakter právneho vzťahu, v ktorom má pôvod v konaní uplatňovaný nárok žalobcu voči žalovanej, súd prvej inštancie zákona zodpovedajúcim spôsobom, vychádzajúc z princípu ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu, posúdiac, že naň dopadajú normy spotrebiteľského práva, podrobil ex offa prieskumu obsah zmluvy o tomto úvere z hľadiska toho, či obsahovala zákonné náležitosti. V čase uzatvorenia zmluvy platila právna úprava zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a súd prvej inštancie zo správne aplikovaných ustanovení označeného právneho predpisu platných a účinných ku dňu uzatvorenia dotknutej zmluvy aj vychádzal. Podľa dôvodovej správy k návrhu Zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (po prijatí publikovanom pod č. 129/2010 Z.z.), vo vzťahu k § 9 zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch má, aby spotrebiteľ získal dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Medzi podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí tiež údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, údaj o správnej výške RPMN, tiež výške, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Z vyššie uvedenej dôvodovej správy k ust. § 9 ods. 2 vyplýva účel, pre ktorý zákonodarca zakotvil požiadavku obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere - ktorým účelom je dostatočná informovanosť spotrebiteľa o podmienkach spotrebiteľského úveru, ktorá požiadavka bola premietnutá aj do normatívneho textu - do znenia zákona.

21. V posudzovanej veci bola zmluva o úvere uzavretá dňa 07.01.2014, preto sa na ňu vzťahovali ustanovenia zákona č. 129/2010 z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia tejto zmluvy, teda do 30. 04. 20124. V zmysle § 9 ods. 2 tohto zákona, sú stanovené pod písm. a) až k), r) a y) obligatórne náležitosti, ktoré každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať, okrem všeobecných náležitostí (§ 43 Občianskeho zákonníka), aby zmluva o spotrebiteľskom úvere bola perfektným právnym úkonom. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ cit. zákona stanovuje sankciu pre veriteľa vo forme bezúročnosti úveru a bez poplatkov v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a tiež ak je v zmluve uvedená nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa podľa § 11 ods. 1 písm. b/. Takouto obligatórnou náležitosťou v zmysle písm. j/, je tiež neuvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (ktorej absenciu resp. jej nesprávnu výšku ťažiskovo namieta odvolateľ), ako podstatnej náležitosti v dotknutej zmluve o úvere a ktorú posúdil súd za správnu a na ňu tiež v nadväznosti správne uvedenú RPMN pre záver o tom, že úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov. Nemožno pochybovať, že sankcionovanie povinnosti poskytovateľa spotrebiteľského úveru vyplývajúcej mu zo zákona 129/2010 Z.z. pri absencii tejto náležitosti, je primerané vzhľadom k závažnosti porušenia povinnosti poskytovateľa úveru, ktorou sa zabezpečí cieľ, t.j. ochrana spotrebiteľa a tento následok odradí poskytovateľa úveru od konania, ktoré nezodpovedá cieľu a to, aby spotrebiteľovi bolo umožnené poznať podmienky zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje a rozsahu povinnosti plniť (rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15). Aj keď zmluva o spotrebiteľskom úvere má písomnú formu, a je naplnená prvá podmienka podľa § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSpÚ, z dôvodu, ak by zmluva neobsahovala ktorúkoľvek z náležitostí podľa § 9 ods. 2, považoval by sa poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

22. Za správny odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého údaje obsiahnuté v úverovej zmluve zodpovedali požiadavkám kladeným na zmluvu o spotrebiteľskom úvere v rámci uvedených ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

23. Po oboznámení sa s obsahom zmluvy a okolností, ktoré predchádzali jej uzavretiu je zrejmé, že predmetná zmluva obsahuje správny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanej na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čím nadväzne je správny aj údaj o výške RPMN uvedený v zmluve a to napriek tomu, že poisťné do výpočtu týchto údajov zahrnuté nebolo.

24. Nedôvodne žalobca namieta, že poisťné do celkových nákladov zahrnuté muselo byť (následne aj použité pre výpočet RPMN) tvrdiac, že nebolo dobrovoľné. Je totiž faktom, vychádzajúc z platnej právnej úpravy, že údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, musí v sebe zahŕňať aj poplatky za doplnkové, či vedľajšie služby spojené so spotrebiteľským úverom len v prípade, ak ide o doplnkové či vedľajšie služby, ktorými nie je podmienené získanie spotrebiteľského úveru. O tento prípad v okolnostiach posudzovanej veci však nešlo. Z dokazovania totiž vyplynulo, že poisťenie schopnosti splácať úver v prípade žalobcu bolo dobrovoľnou doplnkovou službou, ktorú si tento zvolil dobrovoľne, v rámci predkontrakčného procesu a v rámci riešenia jeho požiadavky na zvýhodnený úrok, keďže s pôvodne navrhovanou jeho výškou nesúhlasil. Súd prvej inštancie preto dôvodne uzavrel, že poisťenie nebolo žalobcovi nanútené, keďže oň sám požiadal v rámci požiadavky a následnej ponuky nižšej úrokovej sadzby, ktorú si vyjednal, o čom svedčí aj dokumentácia o predzmluvných rokovaniach, z ktorej bezpochyby vyplýva, že nesúhlasil s pôvodnou úrokovou sadzbou. Následne si sám z vlastnej vôle zvolil dobrovoľne doplnkové služby a v rámci nich poisťenie. Za týchto okolností nebolo možné dôvodne spochybniť dobrovoľnosť poisťného vzťahu a povinnosťou veriteľa tak nebolo, aby náklady na úhradu poisťného zahrnul jednak do údaju o celkovej sume, ktorú musí spotrebiteľ uhradiť v súvislosti s poskytnutým úverom a následne aj do premenných na výpočet RPMN. Nešlo teda o prípad predloženia prvotného a jediného predformulovaného textu zmluvy, ktorý nemohol žalobca ovplyvniť, keďže skutočne po vyslovení jeho nesúhlasu s výškou úroku, došlo k zmene podmienok zmluvy a individuálnemu vyjednávaniu úroku ako aj poisťenia, pričom nemožno opomenúť, že v rámci predkontrakčnej fázy mal vytvorený reálne časový priestor na zváženie svojho celkového zaťaženia, ako aj priebežne menených navrhovaných podmienok zmluvy. Žalobca mal reálne možnosť túto doplnkovú službu v druhej fáze odmietnuť a sa možno identifikovať so súdom prvej inštancie, že z hľadiska náležitostí údajov o RPMN a celkovej čiastke, úver za bezúročný a bez poplatkov pokladať nemožno.

25. V tomto smere odvolateľom vyžadovaný záver, nemožno vyvodiť ani vo vzťahu k ďalšej ním namietanej vade náležitosti uvedenej pod písm. k/ výška, termín a počet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ uvedeného zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa názoru opakovane vysloveného NS SR (o.i. aj v uznesení zo dňa 17.4.2018 pod sp.zn. 3Cdo 56/2018, tiež pod sp.zn. Cdo 146/2017, na ktoré v odôvodnení odkazuje tiež súd prvej inštancie) zohľadňujúc aj účel zákona vyjadrený v dôvodovej správe, § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. nestanovuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice, preto predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Keďže na identických záveroch založil svoje rozhodnutie tiež súd prvej inštancie, nemožno mu z hľadiska vecnej správnosti rovnako nič ani vo vzťahu k tejto námietke vytknúť.

26. K priaznivejšiemu rozhodnutiu v prospech žalobcu nie je spôsobilá ani jeho námietka o jeho nedostatočnej bonite pred uzatvorením zmluvy. Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, žalovaná pred uzatvorením zmluvy mala k dispozícii prehľad o osobných majetkových pomeroch žalobcu, jeho osobnom stave, vyživovacích povinnostiach, možných dlhoch, rozsah čoho neindikuje dôvodne k záveru, ako správne konštatuje tiež súd prvej inštancie, že by si svoju povinnosť v tomto smere nespĺnila, v prospech správnosti ktorého záveru (o potrebnej bonite žalobcu pre posúdenie možnosti splatiť úver) nakoniec svedčia aj poznatky praktického života, keď žalobca bol schopný z vlastnej vôle predčasne

úver splatiť, čo nebolo v konaní sporné. Odvolateľ nakoniec nad rámec všeobecného tvrdenia o tomto nedostatku, ani nekonkretizuje aké ďalšie zistenia pre záver o jeho bonite mal dodávateľ z hľadiska získania potrebného obrazu v tomto smere vykonať.

27. Žalobca tiež namieta, že súd prvej inštancie mu ako spotrebiteľovi neposkytol potrebnú zákonnú ochranu. S týmto sa stotožniť nemožno. Súd prvej inštancie si v plnom rozsahu splnil svoju úradnú povinnosť skúmať možnú absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy a skutočnosť, že sa s jeho zisteniami a z nich plynúcimi závermi odvolateľ nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru, že mu nebola poskytnutá zákonná ochrana. Je potrebné si totiž uvedomiť, že aj táto nie je bezbrehá a má svoje zákonné limity, ktoré nie je možné v prípade objektívneho nezistenia vád umožňujúcich úver posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov, preklenúť pomocou všeobecnej formuly o ochrane spotrebiteľa.

28. V ďalšom vychádzajúc z obsahu odvolania žalobca tvrdí, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), z obsahu odvolania však okrem námietky o nedostatočne odôvodnenom rozsudku nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorú by bolo možné subsumovať pod uvedený odvolací dôvod, tiež v spojitosti s uplatňovaním dôvodu na odvolanie uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (existencia inej vady). Odvolací súd preto námietku o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia podrobil preskúmaniu z hľadiska vyššie uvedených dvoch odvolacích dôvodov.

29. Nemožno pochybovať, že odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je nesporne súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné.

30. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia (nedostatok dôvodov) bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998), čím sa zaoberalo tiež Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

31. Preskúmaním obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhliadol dôvodnosť jednak pre uplatnenie druhej vety citovaného stanoviska R 2/2016, ktorá pripúšťa, že „celkom výnimočne sa v praxi môže vyskytnúť prípad, v ktorom písomné vyhotovenie rozhodnutia nebude obsahovať ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu“, čím z hľadiska tvrdenej vady odôvodnenia rozsudku nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces za súčasného záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia rovnako netrpí ani takými nedostatkami, ktoré by boli spôsobilé k záveru o existencii tzv. inej vady konania, následkom ktorej by rozhodnutie vo veci bolo nesprávnym (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

32. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal dostatočnú odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, v parametroch daných ust. § 220 ods. 2 CSP. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

33. Všeobecný súd totiž ani nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgídias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B) k naplneniu čoho v posudzovanej veci došlo.

34. V konečnom dôsledku nespôsobilé nielen privodiť v prospech žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, ale ani k odvolaciemu prieskumu sú tiež ním s odkazom na paragrafové znenie produkované odvolacie dôvody uvedené v ust. 365 ods. 1, písm. e/ a g/ CSP (nevykonanie navrhovaných dôkazov, existencia ďalších prostriedkov procesnej obrany, či útoku, ktoré doposiaľ neboli použité), keďže ich naplnenie žiadnym spôsobom nekonkretizoval. V odvolaní neuviedol, ktoré ním navrhnuté dôkazy nemali byť vykonané, ani nekonkretizoval prostriedky procesného útoku, či obrany, ktoré by mali byť (doposiaľ neboli) použité a tiež ich prípustnosť vo svetle § 366 CSP.

35. Všetky odvolacie námietky žalobcu tak odvolací súd vyhodnotil ako v celom rozsahu nedôvodné.

36. Pokiaľ teda vychádzajúc z vyššie uvedeného, súd prvej inštancie zistil, že to čo žalobca na úver spolu zaplatil žalovanej má oporu v dojednaných zmluvných podmienkach, pri nemožnosti posúdiť úver ako bez úrokov a poplatkov, z ktorého dôvodu jeho žalobu ako nedôvodnú zamietol, za súčasného priznania žalovanej nároku na náhradu trov konania, jeho rozhodnutie považuje aj odvolací súd za správne.

37. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne (za súčasného záveru o správnosti rozhodnutia aj v časti o náhrade trov konania), preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdil. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

38. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na ich náhradu vzhľadom k jej plnému úspechu v odvolacom konaní v rozsahu 100%.

39. O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

40. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).